

TUTUROR LE ESTE FRICĂ DE CEVA.

Heliofobia este frica de soare.



Soarele nu e soare. și asta nu înseamnă că soarele e luna, pentru că nu e în nici un caz adevărat. Soarele e pur și simplu mai mult decât centrul sistemului nostru solar sau o chestie strălucitoare de pe cer. Zi după zi, soarele ne smulge din întuneric, aducând cu el multe secrete pe care le ascundem de alții sau chiar și de noi însine. Da, chiar aşa, soarele este păstrătorul adevărului, fie că vă place sau nu.

Tânără în vîrstă de treisprezece ani, Madeleine Masterson, ajunse fluierând în Boston, bucuroasă că a scăpat de cerul mohorât al Londrei. Cu un zâmbet radios pe buze, fata cu ochi albaștri și bucle de abanos lungi până la umeri porni înaintea părinților ei prin căldura dogoritoare și zăpușeală. Întreaga familie Masterson stătea afară,

încălzindu-și oscioarele reci, britanice în bătaia minunată a soarelui. Pentru englezi, soarele e cam ca regina; știu că există, dar nu li se arată prea des.

Cu doar un an în urmă, Madeleine fusese o umbră a ceea ce e azi, trecând prin viață cu groază în suflet, convinsă că după fiecare colț o pândesc inamici sau mai degrabă în fiecare colț. Singurul copil al soților Masterson suferise mereu de o aversiune teribilă față de păianjeni și alte insecte. Pe lângă plasa de voal pe care o purta tot timpul și centura burdușită cu spray-uri de protecție, Madeleine chiar refuza să intre într-o clădire care nu fusese recent fumigată de un exterminator. După cum vă puteți imagina, majoritatea părinților colegilor ei refuzau să ia asemenea măsuri suplimentare costisitoare, necesare pentru ca Madeleine să îi poată vizita la domiciliu. Astfel, Madeleine a ratat petreceri în pijamale, zile de naștere și toate activitățile în aer liber.

Din fericire pentru toți cei implicați, Madeleine a petrecut vara trecută în cadrul tainicei instituții de care poți afla doar din auzite, cunoscută drept Școala Fricoșilor. Spre mare bucurie a părinților ei, Madeleine s-a întors fără voal și fără văluri, un copil cu totul schimbat. Ei, nu chiar cu totul; fata își păstrase fascinația față de liderii mondiali, adesea enumerând delegații Națiunilor Unite în ordine alfabetică, aşa pentru amuzament. Însă arahnofobia chinuitoare dispăruse cu totul.

– Mami, tati, n-aș vrea să par impertinentă, dar de ce mă mai trimiteți pentru încă o vară? M-am vindecat, m-am lecuit sau cum vreți să-mi mai ziceți. E necesar să vă amintesc că acum sunt o membră a Clubului de Apreciere a

păianjenilor și fac parte și din grupul „Creaturi cu Opt Picioare în Sprijinul Schimbărilor Sociale“?

– Da, scumpă, știm. Tatăl tău și cu mine suntem deosebit de impresionați de progresul tău, spuse doamna Masterson zâmbind.

– Nu ești tu singura membră a acelor cluburi? întrebă domnul Masterson.

– Nu asta-i ideea, tati, replică iritată Madeleine.

– Din păcate, după cum îți-am explicat, e vorba de o chestiune contractuală. Avocatul doamnei Wellington, omul acela oribil, Munchauser, ne-a pus să semnăm o înțelegere pentru două veri. Susține că a doua sesiune este necesară pentru a întări progresul făcut în prima vară. Dar nu te teme, scumpă, vara următoare vei fi liberă să faci ce dorești tu.

– Ei bine, nu cred că încă o vară îmi va prinde prea rău. Plus că sunt nerăbdătoare să-i văd pe ceilalți și să aflu ce-au mai făcut, acceptă Madeleine în timp ce mașina cotea pe un drum îngust, pietruit.

În câteva clipe, mașina fu învăluită de umbra densă a copacilor și iederelor groase care creșteau pe ambele margini ale drumului, formând un tunel. O mulțime de semne scrise de mâna avertizau oamenii să nu pătrundă în Pădurea Rătăcită, erau cu greu vizibile în întuneric. Acest ținut împădurit avea reputația de-a înghiți oamenii și de-a nu-i mai scuipa afară.

Mașina încetini pe măsură ce tunelul de frunze se deschidea la baza marelui munte de granit. Domnul și doamna Masterson plănuiseră să coboare din vehicul pentru a face cunoștință cu acest personaj, Schmidty, despre care auziseră atâtea lucruri. Temperaturile dogoritoare însă i-au descurajat

imediat pe londonezi, aceştia rămânând la răcoarea aerului condiționat dinăuntru. Purtând o rochie portocalie în carouri și o bentiță asortată, Madeleine țâșni din mașină cu un zâmbet larg pe față. Țâșni e totuși mult spus, căci vremea caniculară făcea acest lucru să fie mult mai letargic. Madeleine începea să înțeleagă cum e să ai parte de ceva bun în exces.

Schmidty, acest bucătar/administrator/specialist în peruci, om de bază la Școala Fricosilor, seudea pe un scaun pliant sub o umbrelă mare, avându-l alături pe Macaroană, buldogul englez.

– Schmidty! strigă Madeleine voioasă, înainte de a se opri în loc.

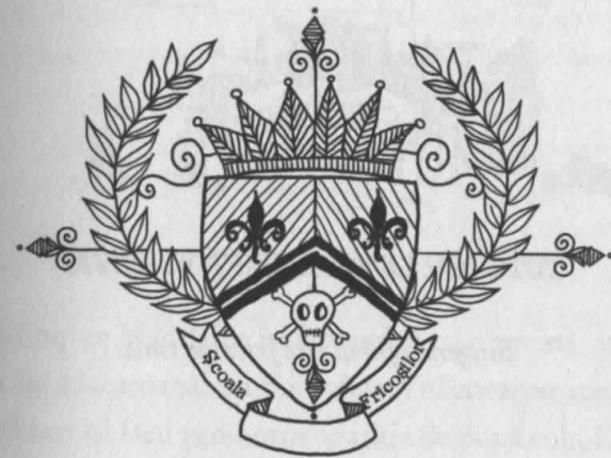
Fetei îi pieri graiul văzându-l mai bine. Bătrânul masiv purta o cămașă hawaiiană, pantaloni scurți de poliester și sandale ce-i scoteau la iveală niște labă păroase cu unghii maro. Dar cea mai neplăcută priveliște era cărarea să răvășită, o încâlceală de șuvițe inelate gri. Madeleine îl privi câteva secunde înainte de-a se reculege, măsurând această situație delicată.

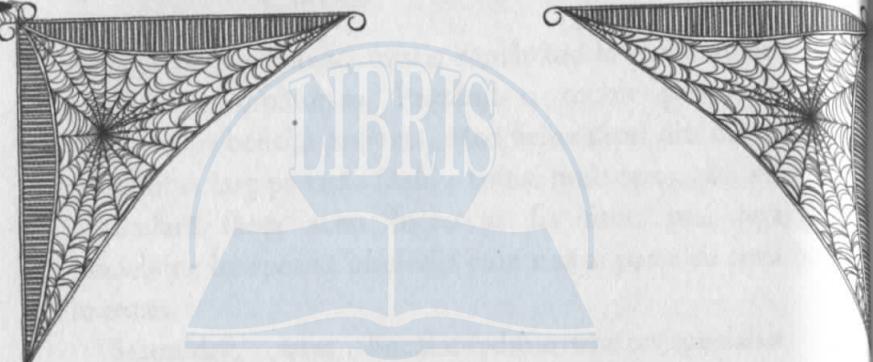
– Schmidty, îmi pare rău că trebuie să-ți zic, dar părul tău...

– Vă rog, domnișoară Madeleine, o întrerupse el. Este mult mai dureros să aud confirmarea. Încerc să ignor problema, dar e mai greu decât pretinde doamna Wellington.

Madeleine dădu din cap înțelegător înainte de a-l bate ușor pe umăr.

Având în vedere căldura și părul răvășit, consideră că era mai bine să evite o îmbrățișare.





LIBRIS

CAPITOLUL 2

TUTUROR LE ESTE FRICĂ DE CEVA:

Singenesofobia este frica de rude.



În timp ce Madeleine își făcea vânt cu o revistă, atât sieși, cât și lui Macaroană, un microbuz Volkswagen acoperit de abțibilduri își făcu zgomotos apariția de după colț, lăsând în urma sa o serie de pietre fumegânde. Prin parbrizul aburit și pătat de muște, Madeleine putu observa că la volan se afla un adolescent. La nici nouăsprezece ani, băiatul purta o șapcă de baseball și ochelari de soare mari.

Un moment mai târziu, microbuzul se opri brusc, iar ușile din spate se deschiseră, eliberând un Theodore Bartholomew destul de nesigur pe propriile picioare. Băiatul plinuț cu păr castaniu și ochelari era îmbrăcat cu pantaloni scurți de culoarea somonului, un tricou cu guler turcoaz și

mocasini, iar la brâu purta o borsetă în carouri. Per total, nu prea era nimic care să-i salveze ținuta.

– O să le zic lu' mama și tata, Joaquin! *M-ai auzit?* Le-ai promis că n-o să mergi cu mai mult de șaizeci la oră. Chiar și văzându-mi moartea cu ochii am reușit să arunc o privire spre indicator, arăta optzeci la oră! țipă Theo la fratele lui mai mare în timp ce și descărca bagajele.

Theo era un new-yorkez timid, un copil care crescuse cu echipa că pericolele de moarte îl pândeau la tot pasul, atât pe el, cât și pe ceilalți din familia lui. Fiind cel mai mic dintre cei șapte frați, Theo își exasperase familia cu izbucnirile lui teatrale de îngrijorare, și mai ales cu sistemul lui de urmărire denumit „Mort sau Viu“. Înainte de-a se înscrie la Școala Fricoșilor, Theo își urmărise familia neîncetat, consemnând starea lor într-un carnețel, ca fiind ori vii, ori morți. De asemenea, pierduse mult timp scriind scrisori primarului din New York, sugerând modalități de a face orașul mai sigur. Spre necazul lui Theo, primarul n-a răspuns niciodată – nici măcar propunerii sale pentru o lege care să oblige toți cetățenii orașului să folosească dezinfectant de mâini cel puțin o dată pe oră. Theo considera că sloganul său „Șterge-ți mâinile de murdărie sau ajungi la pușcărie“ era ușor de reținut și simpatic.

Sub bătaia amețitoare a soarelui de vară, Joaquin își privi fratele agitat și suspină.

– Ascultă, tataie, mormăi el răspunzând acuzației legate de viteză.

– Să nu cumva să iei numele bunicului nostru în desert! Și îți mai spun încă o dată, îmbrăcăminte asta este *sport, de zi*,

și nu un dichis de pensionar. Ai face bine să știi, chiar se poartă așa ceva vara asta.

– Nu poți să nu te mai agiți atât? spuse Joaquin, vădit exasperat.

– Pe bune, Theo, nu te mai agita atât, spuse și Lulu Punchalower coborând de pe bancheta din față a microbuzului, îmbrăcată cu un tricou vechi, jeansi scurți și o pereche de teniși negri. Lulu, în vîrstă de treisprezece ani, avea acum părul blond-roșcat mult mai lung și mai ondulat decât anul trecut. Ochii verzi, adesea dați peste cap în semn de exasperare, încă îi străluceau mai puternic ca niciodată pe față plină de pistriu.

La suprafață, fata din Providence, Rhode Island se schimba foarte puțin de când fusese la Școala Fricoșilor. Era în continuare încăpățânată, sarcastică și foarte hotărâtă să spună totul verde în față. Totuși, dacă priveai mai îndeaproape, se puteau observa multiple schimbări mici, dar importante. Lulu putea acum să bea apă și să se hidrateze pe timpul zilei, renunțând la interdicția de-a folosi toalete care nu au ferestre. Înainte să vină la Școala Fricoșilor, Lulu suferise de claustrofobie și ar fi făcut aproape orice pentru a evita spațiile închise, inclusiv să se prindă cu cătușe de mașini, de toalete sau chiar de către un străin. Din fericire, Lulu nu mai purta acum cătușe la ea, lăsând această datorie polițiștilor și paznicilor de la mall care sufereau de exces de zel.

– *Nu te mai agita atât*, îi repetă Theo lui Lulu. Tu nu-l mai imita pe Joaquin. E un golan. Un veritabil degenerat. Știai că în clipa de față repetă clasa a douăsprezecea? Și la școală nici măcar delincvenții juvenili nu au voie să stea pe